

Món i política

“Desitjo un líder que sàpiga portar la independència”

“Em faria il·lusió que quallés la Conferència Nacional del Sobiranisme per fer una candidatura independentista transversal per a les eleccions”. “Sóc dels que no volen saber res del Tribunal Constitucional”. “No hi ha esperança d’entesa amb Espanya”

Ignasi Aragay

Barcelona

Ult. Act. 09/05/2010 03:39

A gran | petit   93 opinions

Joan Solà, un dels grans lingüistes del país, des de la concessió el 2009 del Premi d’Honor de les Lletres i l’accés a la vicepresidència de l’Institut d’Estudis Catalans ha assumit volgudament un protagonisme públic. Ahir la Coordinadora d’Associacions per la Llengua (CAL) li va retre homenatge en l’entrega dels premis Joan Coromines.

Què és el que li faria més il·lusió ara mateix per al país?

Que quallés això que està naixent ara, la Conferència Nacional del Sobiranisme, que proposa una candidatura transversal clarament independentista. Va de cara a les eleccions de la tardor i es tracta de recollir i concretar la revifalla que s’ha produït. Però cal un nou líder.

Quin líder?

A l’escrit fundacional, que es presentarà aviat, no es parla de cap líder. Però és evident que per presentar-se a unes eleccions en cal un. El meu desig és que surti algú capaç de crear equip, de reunir els millors, i alhora que sàpiga plantar cara.

Tenim els líders que tenim.

Se suposa que hauria de ser un líder diferent. Els de partit ja els coneixem. Hauria de ser un líder nou, com l’alcalde d’Arenys de Munt, Carles Móra, un home prou lúcid, prou enèrgic, prou ple de força, molt clar, i que no ve d’una pura il·lusió intel·lectual.

Què el molesta de la situació actual?

Que en 30 anys no hàgim sigut capaços de començar a veure’ns les orelles, de veure que la convivència amb Espanya no és possible. Això ha tingut conseqüències en tots els àmbits: l’econòmic, la llengua i la literatura, l’autoestima... Hi ha una mena de decaïment de la gent de Catalunya.

Vista la seva il·lusió i la seva preocupació, quines prioritats hauria de tenir l’agenda política catalana?

Un objectiu genèric i una mica abstracte, però no pas irreal: crear o mantenir la consciència de país que ens doni il·lusió, esperança i optimisme. Si no, la perdrem en quatre dies: un dia perquè et treuen la matrícula dels cotxes, l’altre perquè t’estafen en l’economia, després perquè t’adones que tenen

abandonats els mitjans de comunicació, perquè no et volen cedir l'aeroport, perquè t'impugnen l'Estatut... Només la consciència de ser et permet evitar això, és l'única manera d'infondre optimisme i il·lusió, sense els quals no es va enlloc. Un equip de futbol, per molts diners que inverteixi en fitxatges, si els jugadors surten amb desgana també pot perdre. Aquí passa això: es nota el decaïment.

Un dels punts on l'esperit de país es manifesta més clarament és la llengua. Com la tenim?

Hi ha dos pols aparentment contradictoris. El primer pol és una gran vitalitat: estem passant uns anys de gran creació literària i d'un magnífic esforç tècnic a favor de la llengua; a més, hi ha una generosa contribució popular, com es pot veure amb tantes iniciatives a internet o amb mig milió de firmes per portar TV3 al País Valencià. En l'altre pol, hi ha tota una part de societat, que no deixa de ser menys veritat que l'altra, que pot passar olímpicament del català. Que no en fa cap ús, ni ganes, i que si burxes una mica encara et farà botifarra.

Què els diria als membres del Tribunal Constitucional?

Jo pertanyo al grup dels que no en volen saber res, del Constitucional: els membres d'aquest tribunal no poden modificar una cosa que ha passat per tots els tràmits parlamentaris i de vot popular com l'Estatut. No l'accepto, aquest tribunal. És una gran estafa política d'aquest Estat, un engany a tots els catalans que mesellament encara sembla que l'acceptem i juguem al seu joc.

Potser ja és sobrera la pregunta que li faré ara: hi ha cap esperança de concòrdia amb Espanya?

No, no és sobrera. És una pregunta crucial, central. I la resposta, feta des d'una reacció que no és primària, sinó des d'un sentiment il·lustrat, almenys il·lustrat tal com he sabut durant 70 anys, és: "No, no tinc cap esperança que ens puguem entendre". Josep Pla ja va dir que el més semblant a un espanyol d'esquerres és un espanyol de dretes. Jo ho dic així: una cosa en què tots els espanyols estaran sempre units és la bandera i la llengua, i ara ja hi podríem afegir els calés.

Quin balanç fa del segle XX català?

Malgrat que ja era el tercer segle d'opressió, ha estat brillant. Políticament, hem tingut dos o tres moments molt bons. Creativament, en totes les arts, hem tingut excel·lència a dojo: en literatura, pintura, arquitectura... La nostra esperança com a poble s'ha de sentir molt forta si hem estat capaços de superar la guerra civil més cruel que s'ha vist mai i si som capaços de superar aquests 30 anys de democràcia que ens han portat a un assetjament polític i moral com mai.

Com s'imagina una Catalunya del 2020?

Me la imagino independent. Si no, no sabria què dir-ne. La voldria independent, que aquest moviment actual quallés i vencés. Però això no vol dir que aquest país seria una bassa d'oli. No, aquest és un país d'al·luvió. Un milió i mig de persones arribades en els darrers anys no es paeixen en quatre dies. Però si la digestió la féssim des de la independència, segurament ens aniria més bé.